

OPINIONS

Setembre de 2011 - N° 32

El Silenci

Endinsats en el batibull dels sorolls quotidians, com desitgem en un moment o altre del nostre tarannà diari una estona de silenci...!!

En el llenguatge comú anomenem silenci a l'absència de soroll, però... hi ha tants tipus de silenci...!!!

El silenci que percebem quan mirem un paisatge on un cel blau (a vegades intens, a vegades ple de matisos de colors) corona un acinglerat de muntanyes rocoses o plenes de verdor degut a les neus o a l'aigua que les acaricia.

O, quan un sol rogenic declina i s'amaga darrera l'horitzó, buscant refugi i quietud després de suportar la sorollada de tot el dia.

O, en una nit de lluna plena, la qual, esplendorosa i acompanyada d'una cort d'estels, formen part d'un espectacle que el millor quadre no pot superar.

O, el silenci que queda després d'escoltar darrera els vidres d'un finestral, com milions de gotes escortades per l'estrèpit que fan els trons, tenen pressa per mullar els nostres conreus o l'asfalt de qualsevol ciutat o població.

Silencis en què la natura hi té un paper important i que poden produir, dins nostre, un benestar especial... el benestar que dóna, malgrat sembli un contrasentit... la companyia del silenci.

Però... analitzem encara que només sigui amb una petita pinzellada, altres tipus de silenci.

Hi ha... el silenci dels anacoretas o religiosos que han escollit aquesta opció com un important mitjà que els pot conduir a trobar el seu Déu.

Hi ha... el silenci de gent buida d'idees o d'ideals, que basen la seva vida en la rutina del dia a dia i que no tenen res a dir...

Hi ha... el silenci dels covards: dels que llencen, o fan llençar la pedra i... amaguen la mà o, posen el cap sota l'aixella davant situacions que requereixen un mínim d'esforç o de diàleg...

Hi ha... el silenci que hem d'utilitzar, per prudència i educació, quan davant d'un orador escoltem una retòrica que no ens interessa.

O quan tenim com interlocutors persones que, sense malícia, creient que són posseïdores d'una veritat absoluta, parlen donant lliçons de política, de religió, de moral...

O... quan algú, directa o indirectament carregat de mala fe, ens vol agredir amb paraules o amb fets... Llavors: millor emprar el silenci... No cal gastar ni un borrall de la nostra preuada saliva, amb qui demostra, actuant d'aquesta manera, ser persona de poca vàlua.

Hi ha també l'absència de soroll dels cementiris, on hi van a parar: homes, dones, rics, pobres, savis, ignorants, gent de tota mena i que sense cap distinció serveixen d'aliment per a milions de cucs.

Un lloc on s'apleguen tots els silencis individuals dels que allà reposen i que, imposats o acceptats de bon grat, varen formar part del bagatge que van haver de tragar, en el decurs de la seva vida.

...Però, els que encara no hem travessat la ratlla del silenci perpetu i vivim endinsats en un soroll que ens persegueix i ens envolta... sorolls de màquines, de cotxes que amb insistència i supèrbia reclamen que ens apartem del seu camí, música estrident que fa malbé les nostres oïdes, veus que en comptes de parlar criden i que ens obliga també a cridar...

Sorolls... Sorolls...

Amb quina impaciència esperem disposar d'una estona de descans i de silenci...!! Amb quines ganes desitgem arribi la nit i poder endinsar-nos dins els llençols després d'un dia dur, carregat de dissonàncies de tota mena!! Quanta necessitat tenim de submergir-nos en un son profund i meravellós per alliberar la nostra ment de tants sorolls provinents de l'exterior!!

Emperò... hi ha un altre silenci... el silenci que no és l'absència de soroll, sinó... la necessitat de l'ànima que busca en ell, una mica de pau en mig de la insatisfacció que l'envolta...

Una insatisfacció que no es percebeix d'una manera palpable a través dels sentits, però que, deixa anar d'una manera subtil, un pòsit de malestar dins nostre, produït, en moltes ocasions, per una manca de reflexió, on el silenci... hi té quelcom a veure.

Necessitem tancar els ulls i allunyar de la nostra ment pensaments negatius que ens envaeixen i que ens proporcionen sentiments d'enuig, de por, de covardia, de gelosia, d'enveges... que omplen la nostra boca d'amargor i, la nostra ànima de neguit i de buidor...

Necessitem del silenci per escoltar, sols o en companyia, una bona música, la qual, amb la seva melodia, ens pot aportar un gran sentiment de plenitud interior...

Necessitem del silenci per poder deixar pas a d'altres sentiments... d'alegria, d'estima, de desig, de solidaritat... perquè, malgrat sembli el contrari, el silenci no és sinònim de solitud és... meravellós i gratificant compartir-lo...!!

No cal emetre sons quan hi ha un silenci que constata l'entesa de dues ànimes carregades d'amor... No cal emetre sons quan mitjançant una estreta de mans o una abraçada, compartim uns moments amb qui el sofriment ha empresonat, sense miraments, de manera corporal o anímica...

Quants silencis densos... Quants silencis...

Un petit incís...

Per què malgrat els sorolls que ens oferirà la naixença d'un nou dia: no fem com el sol, que cansat de tant aldarull, s'acomiada cada dia a descansar per recuperar forces i poder tornar a sortir, l'endemà, lluminós i ple de magnificència...?

*Per què no pensem l'afortunats que som en tenir un lloc on arribada la nit podrem gaudir del descans pertinent pel nostre cos i... **si volem:** exercitar la reflexió que ens pot dur a una pau interior, a la qual es pot arribar quasi sempre, mitjançant... **"El Silenci"**...?*